

LibrariaOnline
#cuvântulcontează

Cu capul în nori

Autor: Witemeyer, Karen
Editura: LIFE PUBLISHERS
Cod de bare: 9789737908773

URL produs:

https://librariaonline.ro/beletristica/literatura_universala/romane/cu_capul_in_nori-witemeyer_karen-life_publishers-p10191608

Descriere produs

CAND O ROMANTICA INCURABILA AJUNGE SA LUCREZE PENTRU UN FERMIER CHIPES, NU DOAR INIMA EI ESTE PUSA IN PRIMEJDIE!

ADELAIDE PROCTER

Adelaide tanjeste sa gaseasca in viata reala un erou de poveste pe care sa-l poata numi al ei.

Insa, atunci cand goana dupa un sot se incheie cu o scena umilitoare, tanara se prezinta la un interviu pentru postul de guvernanta la o ferma de oi indepartata din Texas. Adelaide este hotarata sa-si lase in urma dorintele romantice si visurile naive.

GIDEON WESTCOTT

Gideon paraseste viata privilegiata din Anglia pentru a-si construi un renume in industria americana a lanii, fara sa-si imagineze ca va ajunge sa aiba in grija si un copil.

Spre durerea lui, Isabella, fetita in varsta de cinci ani, nu a mai rostit niciun cuvnt de la moartea mamei sale.

Noua guvernanta, atat de neconventionala, ii da motive de ingrijorare lui Gideon si, in acelasi timp, ii starneste interesul. Insa el nu-si poate permite sa se lase distras de la obiectivele sale.

Cand unchiul Isabellei apare pentru a revendica atat fetita, cat si mostenirea ei, Gideon si Adelaide trebuie sa lucreze impreuna pentru a contracara planurile malefice ale barbatului.

In curan...

Cu capul în NORI

KAREN

Roman

WITEMEYER

Originally published in English under the title: *Head in the Clouds*

By Bethany House, a division of Baker Publishing Group,

Grand Rapids, Michigan, 49516, U.S.A.

Copyright © 2011 by Karen Witemeyer

All rights reserved.

Drepturile de autor pentru ediția în limba română:

© 2013 Life Publishers International

Springfield, Missouri, SUA

și Life Publishers Romania

Str. Ioan Corneli nr. 4, Oradea, România

Tel.: 0359 177 636; RDS: 0771 746 787; Mobil: 0744 624 236

E-mail: liferom@rdslink.ro, Website: www.liferomania.ro

Toate drepturile rezervate.

Nicio parte a acestei publicații nu poate fi reprodusă, copiată sau transmisă prin orice fel de mijloace—electronice, mecanice, fotocopiere, înregistrare, sau oricare altul—cu excepția unor citate scurte incluse în articole de critică sau recenzii tipărite, fără permisiunea prealabilă a editurii.

Dacă nu există alte precizări, citatele biblice sunt luate din Sfânta Scriptură, traducerea Dumitru Cornilescu.

Traducerea: *Amalia Poatcă*

Editarea: *Luca Crețan*

Tehnoredactarea: *Daniel Ardelean*

Coperta: *Georgian Rădulescu*

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

WITEMEYER, KAREN

Cu capul în nori / Karen Witemeyer ; - Oradea : Life, 2013

ISBN 978-973-7908-77-3

821.111-31=135.1

Romanian Edition.

Printed in Romania by *Tipografia Leș*

Satu Mare

Tel. (0361) 427 428

Mamei mele.

Am împărtășit atât de multe visuri.
Mă rog să fii parte din bucuria acestui vis
devenit realitate.

Soacrei mele, a doua mamă, Hilda.

Mi l-ai încredințat pe fiul tău și ai crezut în abilitățile
mele în timp ce eu mă zbăteam în nesiguranță.
Ești binevenită să faci o incursiune
în biblioteca mea oricând!

„Inima omului se gândește pe ce cale să meargă,
dar Domnul îi îndreaptă pașii.“

PROVERBE 16:9

Prolog

CISCO, TEXAS – APRILIE 1883

Aceasta era seara ei. O putea simți.

Adelaide Proctor se holba la bărbatul ce stătea în fața ei, atât de emoționată că nu putea să mănânce nici măcar o gură din plăcinta cu mere pe care i-o comandase el. Zâmbetele misterioase pe care i le trimisese în acea dimineață în timpul micului dejun pe care l-au luat la internat, invitația de a cina împreună pentru a putea discuta despre viitor...

Viitorul! Cum să fie vorba despre altceva? Henry Belcher avea să-i ceară mâna în cele din urmă.

– Plăcinta nu e pe gustul tău, dragă?

Își lăsa furculița din mână și o privi. Așa era Henry al ei, întotdeauna atent.

– Sunt sigură că e delicioasă, spuse Adelaide lăsându-și privirea în jos și jucându-se cu colțul feței albe de masă. Ai spus că vrei să discuți ceva cu mine în seara asta și mă tem că apetitul mi-a fost furat de curiozitatea mea.

– Bineînțeles. Ce nesăbuit sunt.

Își împinse farfuria cu jumătatea de plăcintă rămasă într-o parte și-i întinse mâna peste masă.

– N-ar fi trebuit să te țin în suspans în timpul cinei.

După un suspin, Adelaide își ridică brațul din poală și își întinse degetele în palma sa. Degetul său mare îi mângâia dosul palmei—un gest intim care o umplu de speranță. Și chiar dacă nu i-ar fi stârnit cele mai profunde sentimente... ei bine, ce

conta? Nu toate căsniciile se bazau pe o mare pasiune. Ea și Henry împărtășeau ceva ce putea dura mult mai mult: interese comune și un respect reciproc. Dacă aveau să fie bine îngrijite, nu se îndoia deloc că aceste calități ar fi dat naștere unei iubiri adevărate.

– Ai ajuns să însemni atât de mult pentru mine în acest ultim an, spuse Henry cu un ton ce emana sinceritate. În fiecare lună când îmi încep itinerarul, tânjesc după ziua când mă aduce trenul în Cisco pentru a te vedea din nou. Mi-ai fost atât de loială, comandând cărți pentru elevi sau pentru tine. Nu-ți pot spune cât de mult mi-a mișcat inima generozitatea ta.

Adeleide îi întâlnește privirea și inima îi tresăre.

– Îmi place să citesc și... încerc să seamăn și în elevii mei această dorință.

Strânse tandru degetele lui Henry și îi privi cum i se curbează buzele într-un zâmbet cald, masculin.

– Întotdeauna te străduiești să găsești cele mai bune cărți pentru noi. Alți comercianți încearcă să ne vâre pe gât doar volumele cele mai scumpe. Tu nu ești așa. Ție îți pasă de clienții tăi. Mi-am dat seama de lucrul acesta de la început.

– Îmi pasă de *tine*, draga mea.

Pulsul ei murmura ca o morișcă ce prindea viteză. Înainte ca T&P să-l aducă pe Henry în oraș, fusese atât de disperată să-și găsească un soț. Semnase cu școala un contract pe doi ani care excludea posibilitatea ca ea să se căsătorească pe durata acestuia. Puținii pretendenți care se arătasera interesați de ea când ajunsese prima dată își pierduseră răbdarea și se căsătoriseră cu altcineva. Însă așteptarea ei avea să fie răsplătită.

Henry își întinse și cealaltă mână și îi luă palma în mâinile sale.

– Țin la tine mult, Adelaide. De aceea n-am vrut să stric cina cu veștile pe care trebuie să ți le împărtășesc.

– Să ne strici cina? Neliniștea începea să o cuprindă. Ce vrei să spui?

– Am primit vorbă de la biroul central. Voi fi promovat din agent de vânzări în manager regional.

O ușurare atât de acută că aproape îi făcu rău o copileși pe Adelaide.

– Henry, îl dojeni ea, să-ți fie rușine. M-ai făcut să cred că este o veste îngrozitoare. O promovare e un motiv de bucurie. Sunt atât de mândră de tine.

Henry îi bătuse mâna într-un mod care părea să transmită mai degrabă un sentiment de simpatie și nu de siguranță.

– Nu înțelegi, dragă. Voi lucra tot timpul în Fort Worth. Nu voi mai călători cu trenul. Nu voi mai vizita Cisco.

Lui Adelaide nu-i păsa dacă trebuia să părăsească Cisco. Oare el nu înțelegea asta? Ar fi renunțat bucuroasă la poziția ei didactică ca să se mute în Fort Worth, dacă asta însemna să aibă un soț și o familie. Tânjise după o astfel de binecuvântare din ziua când îi murise tatăl.

– Mi se frânge inima la gândul că nu te voi mai vedea.

Expresia lui Henry era atât de sobră că o sperie. Nu avea să îi ceară mâna? Era oare atât de nesigur de răspunsul ei că nu dorea să-și asume riscul și să o întrebe dacă l-ar alege pe el mai presus de elevi?

Da. Asta trebuie să fie.

Cum să-l încurajeze fără să pară prea neobrăzată? Adelaide strânse din buze și se plecă spre el.

– Cu toate poveștile pe care mi le-ai spus despre societatea înfloritoare din Fort Worth—concertele, restaurantele cochete, petrecerile bogaților proprietari de vite—sunt sigură că ți-ar plăcea să te stabilești într-un astfel de oraș.

Își lăsă puțin genele.

– Mi-ar plăcea să pot numi acasă un astfel de loc.

Adelaide îi aruncă o privire lui Henry să-i vadă răspunsul. Zâmbetul său trist rămase nemișcat, ochii îi erau neschimbați. După un an de când îl cunoștea ar fi trebuit să-i poată descifra mai bine sentimentele, dar în realitate, dacă ar fi adunat toate zilele pe care le-a petrecut cu adevărat în compania lui, abia de s-ar face vreo două săptămâni. Asta însemna să te întâlnești cu un comerciant de cărți. Călătoriile cu trenul îi luau cea mai mare parte a timpului. Îl văzuse doar o dată sau de două ori pe lună. Cu toate acestea, în acele puține zile, crezuse că Providența era cea care îi făcuse să se întâlnească.

Henry suspină grav și își retrase mâinile lăsându-se pe spate.

– Mi-aș dori să te pot lua cu mine.

Dar de ce nu poți? Adelaide își trase și ea mâna și strânse în pumn batista pe care o avea în brațe. *Mă părăsește.*

Înainte ca panica să o cuprindă pe deplin, Henry îi zâmbi—o expresie fericită lipsită de orice îngrijorare și dezamăgire.

— Cine știe? spuse el. Soarta ne-ar putea aduce din nou împreună.

Adelaide lăsă batista din strânsoare și reuși să tragă o gură mare de aer. Totul părea în regulă. Așa avea să fie. Ceva îl reținea pe Henry, dar el încă ținea la ea. N-ar fi făcut altfel aluzie la un viitor comun. Poate că acesta era pur și simplu modul în care Domnul îi încerca dedicarea.

Privind peste masă spre Henry, își îndreptă spatele și dădu din cap, aprobator. Aveau să se mai întâlnească, într-o zi. Se va îngriji ea de asta. Nu conta ce obstacol îl împiedica să i se ofere în acea seară. Vor trece peste el. Putea să întrevadă finalul fericit după care tânjise. Nu avea de gând să lase o anumită distanță sau un pretendent ezitant să i-l fure.